

ESBART "LA FARANDOLA"

Una tarda de l'estiu del 1976, en els curs d'una ballada de sardanes: som en plena efervescència de la transició política i recuperació de la nacionalitat i del patrimoni cultural de Catalunya. La joventut hi pren una consciència i participació activa. Un grup d'aquest jovent ens vénen a trobar a mi i la meua dona Margarida per dir-nos que voldrien formar un grup i a preguntar-nos si nosaltres els ensenyàrem a ballar les típiques danses i ballets catalans.

Naturalment que la idea ja ens va agradar d'entrada, però els vam fer l'advertiment que després d'uns vint anys sense fer cap activitat d'aquesta mena, ens hauríem de posar al dia i que amb la bona voluntat de tots i sense presses aniríem enllestint i que quan arribés l'ocasió faríem una demostració en públic. Aquesta oportunitat va arribar al cap de cinc mesos; més o menys el 12 de desembre. Hi havia una ballada de sardanes de la Secció Sardanista i un component de la Junta del C.E.R. ho va proposar a base de suprimir dues sardanes perquè La Cobla toqués quatre ballets. Va ser una ballada senzilla però emotiva perquè era la primera vegada, i també profitosa, ja que s'hi van engrescar més nois i noies i per tant es va fer més gran el grup.

Bé, doncs tornant al tema de la fundació, després de pocs dies de la primera conversa ens reunírem al C.E.R. i ja començàrem per ensenyar els primers passos i puntejós i tot això es féu al sopluig del C.E.R., que com a entitat cultural i esportiva acollia les iniciatives per al seu desenvolupament. Per tant, encara que no d'una manera protocol·lària i tot i que no es fes cap acta sobre paper, però d'una forma activa i efectiva per part de nois i noies que els interessava per sobre de tot entrar en la màgia i els secrets dels passos, coreografies, músiques i danses populars, va néixer l'Esbart La Farandola com a secció del Centre Esportiu i Recreatiu.

Vam voler que el grup o secció tingués una imatge particular; per això li volíem donar un nom propi i quin millor que el de La Farandola, ball tant entranyable per als escalencs, malgrat els anys que feia que se ballava. Als primers temps de la postguerra ens la van prohibir per allò de la lletra que diu "mare mare, vénen carlins" i després perquè no se celebrava el Carnaval.

Com a dansa emblemàtica del grup i perquè hi participés la gent del públic la incorporàrem al nostre repertori, però no abans